

ме покривка и му ги върнахме назадъ. Тамъ въ училището още заварихме Епитропъ П. Илча отъ Копончий съ сина му Стояна, снаха му, двѣтѣ му внуци Стапка и Мария и една негова братовчедка съ момчето ѝ и малко дѣте, което се помина отъ студъ, както испослѣ и майка му отъ простудяване на голитѣ камани, макаръ и да я съвѣтвахъ нѣколко пѣти да не спи на тѣхъ, тѣй като ще ѝ причинятъ болѣстъ а послѣ и смъртъ, а тя си желаше смъртъта и я сполучи. Поля Илча бѣхъ го испратили отъ Митрополията съ свойтѣ му отъ Архимандрита П. Стефана Търновский, по причина, че той билъ отреденъ, като намѣстникъ владишки на смѣсенитѣ 15 Черпански села, да имъ прѣбъра владчинината и да я испраца въ Търнов. Митрополия, да прѣкарать зимата и да имъ се даде помощъ отъ селото за прѣхрана, гдѣто тѣ ни бѣхъ тамъ съчувствени другари и приятели на бѣдствията и страданията прѣзъ нея зима. Дѣца въ училището прѣзъ началото на Октомврия неиспратихъ никакъ, макаръ и често да поднахъ селскитѣ старѣйшини да настоятъ да ми испратятъ; но тѣ необръцахъ внимание на думитѣ ми, а си глѣдахъ голѣмия изобилни алжшь-веришь и ми казвахъ: че нашитѣ дѣца тукъ почноватъ да дожаждатъ на училището подиръ Димитровъ-день и Архангеловъ-день, щото сега ни не задѣвай да ти ги испращаме; гдѣто ги оставихъ на тѣхното волно испращание.

Въобще зимата приближаваше, всичкитѣ бѣжанци се надѣвахъ да се разбий Балкана, както тогава се говореше, че да се завърнатъ на огнищата си; но се измамихъ, та и правителството до тогава незимаше никакви мѣрки за да ги настани, които ходехъ насамъ нататкъ, като упоена риба и си гинехъ напразно за Божата правда, безъ да има нѣкой да ги успокои въ отчаението имъ. Едвамъ къмъ срѣдата на Ноемврий бѣжанцитѣ разбрахъ, че тукъ ще се зимова и почнахъ отъ най-голѣмото срѣдоточие Габрово, да се распрѣкатъ села по села изъ Търновско, Дрѣновско, Свищовско, Севлиевско, Ловечско и къмъ околнитѣ на Плѣвенъ, за да се настаниятъ било частно, било